

Цвети Александрова

СЕИЗМИЧЕН РОМАН

8-1 АЛЕКСАНДРА

Гръмко тракане на колела и мощно затръшване на врата на асансьор разтърсват замрелия болничен коридор, ослепен от отчаян луминисцент. Стенейки, болните се размърдват в съня си. Процесия бели прес-тилки – приказлива и весела се насочва към стая 8 – оттам скоро изписваха и в момента има само две обитателки – 8-4 циганката Пилка и 8-1 „Пневмоторакс“, в цивилния свят наричана с царското име Александра.

Последната именно е единствената будна в този дори и за болницата съвсем нощен час поради най-обикновени физиологични причини – налага се да се изпишка – а това съвсем елементарно човешко действие за нея в последните дни е сложно съчетание от акробатика и изобретателност, така че общо взето – мисълта през намерението до крайния резултат правят поне 10 минути. Защо ли? Да не е лишена от крайник тази Александра, или няма тоалетна на етаж? Първото, слава богу, не, поне засега, а за второто няма как да знае, горката, тъй като вече втора седмица не е излизала извън стая

8, макар че ужасно би искала да го направи и макар да няма нещо на света, което да ненавижда повече от това простичко болнично легло, на което уви, е прикована с дрен, мушнат между ребрата и забит в левия ѝ бял дроб, така че просто няма как да стане, освен ако имаше херкулесовска сила да повлече дрена с цялата му машинария със себе си, но тогава пък строгият поглед на доктора със златните очила би я смачкал като заблуден комар. Заповядано ѝ е да не мърда от леглото, така че за да се изпишка, трябва да се протегне, да вземе подлогата от пода, ловко и бързо да я мушне под дупето като в същото време светкавично се завие с чаршафа, така че ако някой внезапно влезе в стаята, да не забележи сложните маневри, защото леглото е точно срещу вратата, а на Александра ѝ е останало все още някакво подобие на срам...

Най-големият ужас на Александра е влизащият отвън, който и да било той, да я завари така – седнала под чаршафа на подлогата. Странно е да водиш раз-

говор, докато пишкаш в леглото, дори си е направо кошмар. Но все пак и кошмарът си има степени – и точно най-топ кошмарът се случи тая вечер – когато след серията акробатически номера беше вече успяла да подложи под нежните си части подлогата и тъкмо тогава процесията, возеща носилка с току-що оперирана, гръмко нахлу в стаята, на всичкото отгоре – начело с д-р Зоран, младият специалист, който редовно, по няколко пъти на ден идваше да провери как е Александра, защото именно той ѝ беше поставил дрена.

Уморен и угрижен, докторът разсеяно ѝ се усмихна, но тя пламна цялата и смутено изхлипа. Нямаше как да махне подлогата пред очите на всички и нищо не ѝ оставаше, освен да седи в тая глупава поза „на трона“, изчервена като домати и засрамена като напишкано дете и с чувството, че чаршафът е прозрачен и се вижда ... всичко.

8-4 Пилка

- Пилке, ами ти не можеш ли да дойдеш да потърсиш чорапи, аз няма как да я стигна тая чанта

Макар и след тежка операция, Пилка вече ставаше и ходеше по малко, обаче никак не обичаше да става, предпочиташе да си лежи, зяпайки в една точка, а като ѝ дотегнеше да лежи, се обаждаше по телефона на някой от многобройната си рода и започваше безкрайно и пискливо да каканиже плачливи жалби - как докторите я били „убили“ - „уби'а мааа, мамооо, какооо, уби'а мааа, не моа мръдна, дъх немам, уби'а мааа“ – така можеше да вие с часове, а ако Александра я помолеше да стане да угаси лампата, сърдито се тросваше:

- Ша я òгаса я, ма те после па ша а светнат, нема смисъл – и се обръщаше на другата страна

И сега пак се тросна

- Да бе, чорапи па сега, не ровим по чужди чанти я – и сърдито се обърна на другата страна

- Айде бе, Пилке, нали аз те моля, няма страшно – почти плачейки се провикна обърканата Александра с треперещ глас – вече чувствайки, че няма сили да държи ръката на бабата, за чорапи да се навежда съвсем не можеше и дума да става, искаше само да си легне, много ѝ се виеше свят.

Все пак стана Пилка, дотътри се някак до леглото на бабата, измъкна чантата, отвори я, поразрови леко, но на никъде не се виждаха чорапи и в същия момент се чу отново мощното хлопване на асансьора. Пилка подскочи като ужилена и учудващо пъргаво за състоянието си се озова до леглото си.

- Казáх ти я – в чужди чанти не рова, ти не, та не – и си легна и се зави презглава.

- Студено, студенооо, моля ви, стоплете меее

- Бабке, не знам, аз повече не мога да те държа, трябва да легна – почти в полусън измърмори Александра и усещайки причерняване пред очите, ужасена се вкопчи в ръцете на бабата в опит да се задържи...

- Ама какво става тук... – чуваше някъде отдалече – и отваряйки очи видя как мла-

дият доктор Зоран я тупа по китките и ѝ мокри слепоочията – А! Отвори очи! Какво търсеше ти при бабата, мадам? – въздъхна с облекчение Зоран

- Оплакваше се, че ѝ е студено, държах ѝ ръцете – с мъка процеждаше думите през устата си

- Аха, ти понеже си добре, бабката ще оправаш – засмя се топло младежът – От упойката е, затова ѝ е студено, ти заспивай, остави я нея, ще пратя някоя сестра да ѝ метне още някое одеяло

- Не, не, те само се карат, моля те, помогни ѝ ти – погледна уплашено Александра

- Е какво да направя? – объркано вдигна рамене Зоран

- Само от чантата ѝ едни чорапи извади, аз ще я обуя, моля те!

- Абе, момиче – разсмя се докторът

- Моля те! – пак го погледна безпомощно Александра

- Е, хубаво, ше я обуем бабата – докторът намери чорапи, обу бабата, зави я, пипна ѝ челото – Всичко е наред, не се тревожи – постави силната си ръка с из-

ящни дълги пръсти на челото на Александра – тя ще се стопли, а ти заспивай, трябва да почиваш

- Добре, докторе – усмихна му се благодарно момичето – Благодаря ти – протегна се и му стисна ръката – съвсееем малко по-дълго от необходимото.

Зоран пак вдигна рамене, объркано се усмихна, отвори уста като че ли да каже нещо, но изведнъж се изчерви и забързано излезе.

Александра се протегна блажено – за пръв път с леко сърце може би откакто преди две седмици внезапно се беше озовала в болницата и потъна в дълбок оздравителен сън, а на сутринта объркано се питаше сънувала ли е, или не, как младият доктор няколко пъти през нощта влиза леко като котка, на пръсти доближава леглото на бабката, мери ѝ пулса, нагласява системите, мята допълнително одеяло, а после застава до нейното легло, стои неподвижно и дълго я гледа как спи, изведнъж се отправя рязко към вратата, но малко преди да излезе лекичко, крадливо посяга към обутото в бяло

чорапче стъпало, което се подава изпод чаршафа, нежно го докосва, усмихва се хлапашки и бързо излиза.

Навън вилнееше сутрешният свиреп вятър, една октава по-зловещ. Както си гълташе жадно цигарения дим, усети неясно чувство за тревога да пропълзява по настръхналите ѝ от студа крака. При всяко вдишване я пробождаше странна болка вляво, която скоро не се беше обаждала, а от кафето ѝ загорча и изведнъж ѝ се пригади „Уф, така и не отидох на кардиолог, явно си има проблем с това сърце“ – но болката се засилваше заедно с гаденето и накрая хвърли цигарата и тръгна да влиза. Макар че вече не пушеше, отново при всяко вдишване на въздух силно я срязваше вляво, така че дори ѝ стана трудно да ходи, а в устата си усещаше горчилка, като че ли всеки момент ще повърне „Ами направо да ги спирам тия цигари, не стига, че са скъпи“. Покате-ри се някак в асансьора, слезе на третия

етаж, добра се до бюрото си, опитвайки се да не обръща внимание на все по-острата и постоянна болка. Имаше да довършва спешен документ, баш сега ли намери да я боли. Като седна да пише обаче, пред очите ѝ затанцуваха черни кръгове, пригади ѝ се още повече, а болката стана така непоносима, че едва се сдържа да не изпищи. Опита се да се облегне, да се извърти някак, но не – гадната режеща болка не отшумяваше, а напротив – засилваше се, при всяко поемане на въздух я срязваше, ужас! изобщо не можеше вече и да поеме въздух, а с отворена уста, като риба на сухо скимтеше. Започна да я обзема паника „Получавам инфаркт, какво друго...” – все пак се опита да се усмихне, да не стресне колежките, макар че по-скоро го усети като гримаса.

8-4 Пилка

- Докторе, ти ли ша ма гледаш мене? Много боли, докторе – виеше на умряло млада циганка в приемния кабинет на известна софийска болница.

- Кажете, от какво се оплаквате? – изгледа я строго лекар на неопределена възраст в безупречно изгладена бяла престилка.

- Ма не моа преглъщам бе, докторее – напяваше монотонно циганката, сочейки някакви странни образувания по езика и навътре в устата си.

- Какво? Нещо ... пила ли си, бе? – учудено я изгледа докторът, след като още веднъж с помощта на стерилна шпатула огледа странните хълмисти издатини в устата ѝ навътре чак до гърлото – Че как изобщо ядеш ти?

- На така, мъча са докторчее, мъча са, мъча сааа – ревна вече направо с глас циганката.

- Добре де, ама какво си правила ти, как го направи това ми обясни?

- Ма и корема ма боли, чичоо, много ма боли, повръщаам, нищичко не моа апна, ахахаааа

- Я стига си ревала и казвай какво прави – от нещо е изгорена тая тъкан – какво си правила..., ама възможно ли е?

– силно озадачен докторът почти изричаше мислите си на глас.

- Ма то гърба ме болеше бее, чичооо

- Виж какво – няма никакви чичовци и докторчета тука, знаеш ли колко хора чакат навън – ако искаш да те лекуваме казвай какво си правила и да назначавам изследвания.

- Ми нали това казвам, бе докторче – гърба понеже ма болеше много ма болеше след раждането... и ми казѳаа едни женици да пиа сода на люспи, та да ми мине, че много болеше, не можех да спа, грам не можех да мигна

- Ква сода бе – сода каустик ли пи? – втрещен докторът се втренчи в нея като в полезно изкопаемо – Леле! Как може бе – сама да пие! – зацѳка от изумление докторът - Леле, леле! И сега – кво правиме сега, мила моя – ше се лекуваме, а?

- Ша са лекувам, ша са лекувам, кво ми кажеш, това праим, че мноо боли, докторче и хапка в уста не моа сложа – енергично закима с глава Пилка

- Леле, леле, леле – продължаваше да я гледа с широко отворени очи докторът – Ами добре, ше се лекуваме, Пилке, кво да

те правим – разпери опрощаващо ръце и седна на бюрото да пише формуляри – И стискай зъби – че много има да теглиш от това дете сама си го надробила – връчи ѝ в ръцете едно тесте с листове за изследвания – анализи на кръв, урина, ехография на коремни органи, клатейки глава умислен –то това дете го виждаш в гърлото нищо не е –надолу дете не се вижда – то е за страх.

Пилка го гледаше с ужас и очите ѝ се пълнеха със сълзи

- Ма като не знам, бе докторче, я викам да пробвам – може па да стане... То... ша са óправа ли я – че три дечица имам язе, докторее – гледаше го с надежда от-долу нагоре като идол, припявайки жаловито.

Ох, не знам, Пилке какво да ти кажа, много лошо си се подредила – гледаше я отгоре съжалително, макар и вече с известна досада – ама дано те оправят, дано

Доктор Зоран

- Да! Кажи, миличко – опитваше се да е внимателен младият специалист, макар че честно казано, моментът за лични разговори не беше особено подходящ, всъщност такъв момент изобщо няма по време на дежурство в Спешното и жена му много добре го знае – все пак и тя беше специализирала именно тук, преди да забременее. Какво да се прави, сега моментът беше деликатен, ще трябва и той да е по-внимателен, все пак – син ще има! – усмихна се гордо.

Млад, млад, не беше и най-млад – 40-те вече чукат на вратата – подсмихна се горчиво – и все още няма постоянно работно място – и тук, и там, на две места работи, за да смогнат – особено сега, когато Дарина забременя – тя имаше още едно дете – момиченце от първия си брак, което живееше с тях, на него също му беше втори брак, но първата му жена така и не успя да забременее – при всичките му дежурства и разни там „случайни завойчета, които не значат нищо“, запои с приятели и други занимания – накрая ѝ писна и просто го остави.

Тогава беше съвсем луда глава и не обърна особено внимание, особено при натовареното си ежедневиe – нямаше много кога да размишлява – след нощно дежурство се прибираше, лягаше, събуждаха го към обяд приятели за по чашка и така – до следващото дежурство – с мъките и болките на хората ден след ден, нощ след нощ – така и не свикна като повечето си колеги да ги приема като нещо нормално и да ги оставя в работата – все преживяваше заедно с пациентите, с близките им, все тичаше нощем и денем да ги наглежда – чак като си тръгнаха от болницата се успокояваше и ги забравяше.

Хубави жени винаги дал бог около него, че и той не беше за изхвърляне с лъвската си грива и святкащите зелени очи, като имаше удобен случай, никак даже не се и противеше, макар че след втория брак и особено след като жена му забременя – не му се искаше вече да кръшка, изведнъж взе, че се кротна, та сам се чудеше на себе си. Ама няма как – баща ще става!

Джули

„Оооо, мама защо се забави сега, какво пак я задържаха, кой ще ми провери пре-разказа. И защо така ... особено звучеше – пак изморена, или ѝ е лошо нещо, или с тоя особняк Мартин пак се карат нещо... ”

Детето седеше само в апартамента и чакаше братчето си и съпруга на майка си да се приберат – обикновено тя се връщаше първа от училище, а Мартин вземаше малкия Слави от яслата и се прибираха към пет и половина горе-долу, но вече минаваше шест и ги нямаше и тях. Джули вече се разтревожи не на шега. Спомни си още, че майка ѝ когато се обади да каже, че ще закъснее, звучеше доста странно – като че ли едва дишаше или като че беше плакала, много много тихичко едва-едва говореше. Като че ли – ами да – Джули преди години правеше астматични пристъпи и по същия начин звучеше – като клокочещ врящ чайник – и болеше като дишаше – и я стягаха гърдите – и ужасни трътлести сестри ѝ биеха урбазон във вените отгоре на китките – там били най-хубави вените ѝ – ама после

ставаха големи сини подутини. Болеше и тя плачеше, а те се караха на мама, че и тя плаче – било за доброто на детето – Джули потрепери „Ужас! Ама мама не е.. тя не е... никога не е правила пристъпи“ Грабна телефона и набра майка си, но тя не вдигна, опита още веднъж, и пак, и пак, но все не вдигаше. Уплаши се много, изведнъж ѝ стана ужасно мъчно, тревога стисна мъничкото сърчице. Джули захлу-пи лице на бюрото и се разплака с глас.

Хисаря

И така – брат ѝ дойде да ги вземе и отпътуваха за Хисаря рано сутринта на следващия ден след нормалната сутрешна суматоха, с една степен само усилена поради увеличениния обем задачи, превъзбудените от предстоящия път и разнообразни емоции деца и оскъдните два часа откраднат сън за Александра. Разбира се спеше ѝ се като на хирург след нощна или на вахтен след 24-часово дежурство и се опита да го компенсира с конски

доза кафе и две-три цигари, а тъпата болка в главата и паренето в слепоочията се помъчи да прогони с два аналгина. Въпреки тези нормални неудобства, причинени от което и да било ново преживяване с две деца – бебе и тийнейджър – седнала вече в колата по средата между Слави, кротко дремещ и леко похъркващ в столчето си и Джули – сърдито вирнала нос и човъркаща социалните мрежи, Александра усети едва доловимо облекчение – е! поне не се налага да шофира, че и затова да носи отговорност, брат ѝ се справяше отлично, децата бяха спокойни, можеше и тя да се отпусне и мъничко да подремне.

Ама къде ти! Дреме ли се с тийнейджърка, която не може да си намери място до теб – ту гладна, ту жадна, ту да има музика, ту да няма, а пък като има – ту е скучна и пенсионерска, ту е прекалено висока - и тъкмо си я убедила, че дремещото ѝ братче, което не е спало добре заради запушения нос, би предпочело да си почине, решава да сподели, че гърдите ѝ започнали да растат – при това уж шепне, но всички я чуват

и се засмиват, а тя се обижда и се разридава на глас – реве все по-силно и неутешимо както когато никой на света не те разбира, а проблемите ти са по-гигантски от кризата в Гърция. Накрая - почти задъшвайки се от рев, заявява, че ще повърне и колата спира, за да може да излезе тя на чист въздух, а останалите да си полекуват нервите с по някоя цигара. Междувременно и Слави се е разревал гръмко – дали от съпричастност или просто уплашен от рева на сестра си, но какафонията е абсолютна.

Обратно в приемния

След рентгена Александра се озова обратно при сивокосия младолик доктор с гладко избръснато лице и студени очи, който безучастно пое снимката. Погледна набързо резултата и веднага се зае да пише. През това време Александра стоеше права срещу него, но той не се сети да ѝ предложи да седне. Момичето се бе оп-

ряло на колегката си и леко процеждаше дъха си през зъби, пестейки всяка секунда въздух и опитвайки да не се съсредоточава върху острата режеща болка.

След като надраска няколко листа, докторът ги протегна и каза хладно:

- Втора хирургия – за прием

- Прием! – извика Александра стреснато – Как! А децата ми?

- Ако не желаете, насила никой няма да Ви вземе – само подпишете декларация, че отказвате лечение и си заминавайте при децата

- Не, аз не че не желая, ама – рязко пое дъх и се задави с кашлица

- Трябва да се сложи дрен, дробът Ви е тотално колабирал – ако подпишете декларация, си тръгвайте, но не знам колко полезна ще сте за децата си в това състояние

Притеснена и разстроена, съвсем омамоощена от болката и отчаяна от перспективата, Александра стоеше неподвижно като статуя срещу доктора и дори не забелязваше, че сълзи се стичат като реки от очите ѝ.

- Али, Али – лекичко я потупа по ръката Тинчето – да тръгваме, Али

- Тинче – изведнъж се окопоти Александра – ама искат да ме вкарат в болница, Тинче – ами дечицата ми – погледна я и ревна с глас

- Госпожо, само ако може навън се разберете, че и други пациенти чакат – със съвсем равен тон процеди докторът, отново палейки цигара

- Хайде, Али, да тръгваме – отново я подкани Тинчето

За прием

Тъкмо доктор Зоран бе убедил жена си, че няма спешни и ще се прибере веднага след дежурството, точно половин час преди да ги сменят колегите от нощната смяна, в кабинета се появи спешна пациентка – надзърна по-скоро - с единия крак вън, като че ли готова да побегне всеки момент. Така – протегната като струна, държейки вратата с една ръка, с тънки и дълги крака, с вдигната високо къса пола от разкрача през прага, с

широко отворени разтревожени блестящи очи, трескаво лице и разрошена коса, Александра будеше възхита и жал - като птица с пречупено крило.

„Ой, лепотице, жална ми лепотице...“ – натъжен я изгледа Зоран. Зоран бе наполовина сърбин и в моменти, когато се развълнуваше, мислите му течаха на майчиния му език.

- Заповедайте – каза на глас, усмихвайки се със съчувствие

- Аз - аз – опита се да обясни Александра, но при тази неочаквана проява на човечност в сравнение със сивокосия, не успя да задържи сълзите си и се разхлипа

- Ама какво, какво – обърка се докторът

- Горанов, разрева момичето, стана тя каквато стана – засмя се по-възрастният му колега

Тинчето подаде рентгеновата снимка и документите, подготвени от сивокосия.

Като помогнаха на Александра да се настани на една кушетка заедно с колежката си, двамата лекари се заеха да подготвят постъпването ѝ – звъннаха на санитарка да донесе пижама, а на Александра започнаха

да задават поредица от странни въпроси, попълвайки стандартните документи за прием, като: „Образование“, „Осъждана / неосъждана“, абсурдността на които я изтръгна от състоянието на самосъжалителен унес и като че ли активира всичките ѝ съпротивителни сили.

- Добре, човек като е зле, какво значение има образованието? Ако съм с основно и осъждана няма ли да ме лекувате?

Зоран я гледаше с нарастващ интерес „Аййй, ай, ай! Е лепотица, е тигрица?“ – при все че му бе мъчно като гледаше колко зле се чувства, вътрешно не можеше да сдържи възхитата си

- Е, не, това са такива едни ... формалности просто, формални въпроси – махна с ръка

- Ама до утре ще ме пуснете ли, няма кой да ми гледа децата – направо вече стана нападателна.

При този въпрос той хвърли химикала и я загледа с отворена уста, с другия доктор се спогледаха и той реши да обясни:

Доктор Зоран я наблюдаваше отстрани, попълвайки документацията ѝ – видя как целият ѝ вид се промени при съобщението, че скоро ще може да си тръгне, да отиде при семейството си и както му беше жал, така усети и едно твърде познато гъделичкане под лъжичката, което доста отдавна не беше усещал, усети прилив на кръв чак до връхчетата на къдравата си лъскава черна коса, която носеше на средна дължина, небрежно разрошена и само като оперираше, грижливо я скриваше под шапката.

Марти

Повярва си, че е успокоил разстроената Джули, но самият той доста вече се притесняваше – какво ли се е случило, това е несвойствено за Али, тя винаги вече си беше тук в този час, или пък ако я бяха задържали, щеше да намери време поне един смс да прати. А и говориха към 4 ч. както обикновено и тя не каза нищо, макар че наистина леко разсеяно като че ли звучеше... или

просто – изморена... съвсем не може да се каже, че имаха много време един за друг напоследък... даже напротив – бяха буквално удавени в ежедневието – ставане рано, оправяне на деца, ясла, училище, работа, прибиране късно, лягане късно, ставане рано и т.н. като хамстери във въртележка – усмихна се горчиво Мартин – все едно и също от колко време вече – даже не си спомняше – май е права, Али – имаха нужда от малко почивка – поне малко време да прекарат заедно далеч от тая лудница – поне за ден, поне за час...

Изведнъж телефонът рязко иззвъня, сепвайки го в тревожните му мисли. Погледна разсеяно дисплея – а! Али! – усмихна се – „Ох, дообре, сега ще каже“. Натисна бързо бутона за отговор:

- Али, аз ...

- Добър вечер, господине – чу се отсреща равен спокоен мъжки глас

- Аааа - Мартин направо заекна от учудване

- Съжалявам, че Ви стряскам. Всъщност чак повод за тревога няма, нещата са овладени

- Но... какво... кой сте Вие? –

- Доктор Найден Борисов, Спешна помощ. Съпругата Ви постъпи при нас с тотален пневмоторакс на левия бял дроб. С други думи – белият ѝ дроб е напълно колабирал, причината все още не е изяснена, но се налага спешна медицинска намеса. Положението е овладяно, след около половин час ще бъде поставен дрен, с помощта на който ситуацията би трябвало да бъде разрешена до ден-два, в случай, че не настъпят усложнения, но да се надяваме....

Мартин слушаше абсолютно безжизнен с чувството, че гледа филм, а не че му говорят за собствената му жена.

Доктор Зоран

Бе съвсем стандартна медицинска манипулация, дори не се водеше операция и такава беше правил предостатъчно по време на специализацията си като хирург. И кой знае защо му играеше сега под лъжичката – точно когато трябваше да е максимално спокоен

„Умора, умора, нищо повече“ – наметна якето и излезе да изпуши една цигара, докато подготвяха пациентката – после щеше да се върне, да измие и изстърже старателно ръцете си, да се облече и да влезе в операционната. Пък и няма какво толкова да се притеснява – Петров виртуозът ще е с него – той го научи на всичко и винаги може да се разчита на него – абсолютно овладян и спокоен – дали някога ще стана като него – питаше се младият лекар, докато допушваше цигарата. Но тъжните ѝ големи очи – като на ранена кошута не го напускаха – как светнаха, когато повярва, че ще си тръгне, че ще иде при децата си... как веждите ѝ ... литнаха ... как гласът ѝ ... звънна... как обича само тая жена – как цялата диша... любов... когато диша, де – усмихна се тъжно...

Телефонът изведнъж иззвъня и го сепна. Погледна дисплея – д-р Петров

- Да, д-р Петров, веднага ида
- Зоране, айде бе, момче, вечерята истина, ракията се стопли, бе, момче – добродушно го смъмри докторът

- Дда-да, веднага – захвърли цигарата в близкото кошче и влезе да се подготви.

Марти

Колата се клатеше несигурно със скорост на конска каруца по булеварда, с което предизвикваше нервни бибикивания и разнообразни видове благословии от другите шофьори, този зад тях дори бе отворил стъклото си и крещеше с всичка сила – от яда мургавото му лице бе придобило патладжанен ефект, а очите му заплашваха да изскочат от орбитите и да тупнат на платното:

- Маmicата ти селска! Кой ти даде книга бе, говедо! Карай бе, простак!

- Ох, тия хора – измъчено промърмори Радо – братовчед на Александра, който шофираше злополучното возило. Бе предложил на Мартин да го закара до болницата, след като докара майка си с колата при децата. Мартин вече беше пил една бира и не смееше да шофира, затова се съгласи, като мислеше, че така ще стане по-бързо, но никога не беше имал случай да се качи при

Радо и вече съжаляваше, че не хвана такси. Освен че не познаваше пътя, защото колата я ползваше само за пътувания до провинцията, Радо шофираше изключително рядко и бе доста плах шофьор, да не говорим, че все пак бе и стреснат от произшествието с Александра.

- Ами дай малко по-бързичко, че тоя отзад ще те подпре направо

Радо форсира, но без да забележи, че светофарът светна червено, а отсреща се движеше автобус.

- Спри, спри! – завика Мартин и като видя, че той направо се парализира, протегна се и рязко изтегли ръчната. Засилената кола отскочи възмутено и спря на милиметри от автобуса. Нервакът зад него обаче не успя да спре толкова бързо и направо се натресе отгоре му. След като дръпна колата встрани, излезе бързо и вече не с ефект на патладжан, а направо на въглен, се засили към объркания Радо

- Излизай, бе, село! Излизай да се разберем – фучеше срещу него, а от устата му хвърчаха плюнки

Доктор Зоран

Пушеше втора цигара в двора под ситно пръскащия пролетен дъждец. Не можеше да си събере акъла, че да си тръгне. Бе звъннал на жена си да ѝ каже, че е приключил и с торакоцентезата и вече тръгва, бе изслушал и лекцията на Петров как трябва да спре да се вълнува от съдбите на пациентите че само си го слага на сърце, а на тях не помага. С любопитство го бе попитал, присвивайки очи:

- Май те впечатли това момиче, а? Разтърси те нещо? Хубавичка, ама пациентка, а? – потупа го бащински по рамото.

Телефонът му звънна, така че не дочака отговора на Зоран, а просто му махна за довиждане и си тръгна.

И го остави насаме с вълнението му – необичайно и разрастващо се, изпълващо го плавно и затоплящо от глава до пети – като глътка добре отлежало уиски, предизвикано от пациентка с пневмоторакс – измъчена, бледа, с огромни сенки под очите, разрошена коса, която повърна пред очите му и се гърчеше от болка и не можеше

да поеме дъх, а на операционната маса скимтеше и го гледаше с ужас в разширените зеници, а после -- когато пое дъх – за втори път видя как разцъфва, как отваря цвят широко като роза по пладне, как надеждата се влива в бледите ѝ устни, как веничките на шията ѝ запулсирват бързо-бързо, а очите ѝ заблестяват като на ... току-що любена жена.... – засрамен, бързо угаси цигарата и тръгна да влиза. Телефонът му звънна – жена му нервничеше – няма ли да си тръгва най-накрая и къде по това време ще намери хляб и мляко

- Добре де, ще намеря някой денонощен – машинално отговори – тръгвам, тръгвам, забързал съм се, айде

Пред-визитация

Едва затворила очи, подскочи за пореден път от трясъка на вратата. Ослепителните лампи бяха светнати, количка с медикаменти с тропот и силно скърцане бе вкарана в стаята. Рошавата санитарка сега в сресан и измит вариант обикаляше

делово леглата, докато сестрата раздаваше термометри и зареждаше банки с лекарства.

„Боже! Шест без петнайсет – тия са луди“ – учудено погледна дисплея на телефона

- Такааа, това одеяло ще го ползваш ли – нервно я запита санитарката

- Амми, малко ми е топло с него – погледна несигурно дебелилото прашно и бодливо одеяло, което беше изритала в краката си

- Ми тогава го взимам – вдигна рамене жената

- Ами ако ми стане студено? Оставете го в краката ми.

- Ееее, не се научихте на ред и това е! Не може така – с досада я изгледа санитарката – Одеялото или е в плика, или няма одеяло. Не трябва да се виждат никакви одеяла – нареждаше назидателно – Само бял чаршаф трябва да се вижда! Ти какво искаш – на мен да се карат ли? Аз правила изпълнявам!

- Добре, аз само...

- Последно – ползваш или не ползваш –

нетърпеливо размаха ръце жената

- Ми добре, вземете си го – махна с ръка примирено Александра

- Ддобрее, и подлогата взирам

- Ама после, ще ми я донесете ли пак – погледна уплашено Александра

- Оф, не може тука да стои при визитация, бе момиче, направо ще ме изритат заради тебе

- Добре, само да се изпишкам и ще си я вземете – умолително я изгледа Александра. Дорева ѝ се, а дребничката нервна санитарка ѝ заприлича на Хитлер – само мустачките ѝ липсваха, или по-скоро подходящо оформление...

- Добре, добре, ще я донеса, не се притеснявай – погледна я маалко по-човешки жената.

Александра отново се унесе в неспокоен сън, прекъснат от поредния трясък – този път беше 7.30 и в стаята тържествено се проточи процесия бели престилки

– изгладени, лъскави, ухаещи приятно - ято бели лебеди, начело с доста висок и слаб, напълно белокоп мъж с много деликатни черти на лицето и фини пръсти, които преди да влезе в стаята, избърса в памук, напоен със спирт, носен на табличка от сестра на средна възраст, облечена с малко по-различна униформа от останалите сестри. Като стъпваше леко, усмихваше се бащински и гледаше топло пациентките, докторът се спираше до всяко легло, поглеждаше бегло табелката, закачена на рамката от външната страна, поздравяваше по име и питаше:

- Как сме днес, мила – при това така сърдечно се усмихваше, че около очите му се оформяше тънка мрежа фини бръчици.

- Браво, браво, днес се изписваме, а? Пак ще тичаме след внуците, а, Ванче – усмихна се кротко на жената на легло 8-4, която направо се просълзи от вълнение

- Пак ме оправихте докторе, от трапа ме изтеглихте, че тичам по внуците, нема как – задавена от сълзи вече, махна с ръка

- Всичко хубаво ти пожелавам, мила и дано не стигаш вече до нас – стисна ръката

й топло и премина на следващото легло – 8-3 – „Аристократката“ – както я нарече Александра, наблюдавайки с любопитство визитацията.

Пилка

Този път вратата се отвори леекичко, страхливичко и една рошава мургава женска глава се вмъкна в процепа, поглеждайки търсещо навътре. Като видя Мая, бързо се вмъкна, внимателно затваряйки вратата.

- Како Майчeee – ревливо подвикна, като междувременно се настани на леглото в краката на Мая, която беше задрямала – Како Майче, спиш ли, тъхъхъхъ – изведнъж зарева гръмко, подпирайки с ръка брадичката си

Александра слисано я загледа от съседното легло. Инстинктивно понечи да стане, но болката вляво веднага я проряза и пак се тръшна по гръб.

- Пилке бе! Стресна ме! – събуди се

изведнъж Мая, стискайки ревящата безутешно Пилка за ръката – Какво има сега? Защо ревеш?

- Какоо, какоо, утре ша ма оперират какоо, ша ма режат и ако умра кой ша ми гледа дечицата, оооо, оооо, кой ша ми гледа дечицатааа, какооо, трички си ги имам – зави на умряло младата циганка

Александра се натъжи, познатата буца пак заседна на гърлото ѝ. Циганка, българка - майка – за дечицата се тормози.

- Ооо, я стига, хич не ги мисли тия, Пилке – раздруса ѝ ръката Мая – ще те оперират да те опраят, че да ги гледаш тия дечица, че иначе кой ше ги гледа, нали затова си дошла, а?

- Ми ако сбъркат нещо, ма какоо – пак запелтечи Пилка

- Ша сбъркат те, ша сбъркат... че ти малко ли сбърка, ма, Пилке! – направо ѝ се скара жената – Сама се повреди ти, после лекарите щели да сбъркат. Айде! Стискай зъби, още малко остана

- Ооф, не знам я, не знам, сгреших я, верно е, ама кат съм проста циганка, кой да

ми каже – очите ѝ пак се напълниха

- Пилке ма! Ти можеш ли ме нахрани – знаеш ли как свят ми се вие и не мога да седна даже, щерката се забави нещо, иначе тя щеше. Айде – се едно, че храниш Василчо – усмихна ѝ се подкупващо Мая.

- Ша та нарана я, аха – с готовност взе лицата със супа Пилка и внимателно – лъжичка по лъжичка започна да храни Мая.

„Ето, говорят, че са лоши, мързеливи, какви ли не – ама и тя душа носи, и тя за дечицата душа дава – мислеше си натъжено Александра. „И как грижливо храни жената – хич не е лоша даже тая Пилка – и тя от майка раждана...“. Нямаше никаква представа какво толкова беше съгрешила Пилка, че се „повредила“, но от сърце се помоли мислено за нея - да се оправи, да я оправят лекарите, да се вдигне на крака и да си отгледа дечицата, точно както и за себе си.

Телефонът ѝ иззвъня, прекъсвайки рязко мислите ѝ. Мартин се обаждаше да пита всичко наред ли е и дали има нужда от нещо, че щял да дойде на свиждане. В

далечината се чуваше Слави, който кротко си припяваше нещо. Изведнъж така ѝ се до-рева, че ако не я беше срам, щеше да завие като Пилка. Така ѝ се искаше да си гушне детенцето... всяка клетчица я болеше от липсата му...

- Слави как е – попита плахо– ще иска ли да ми каже нещо – почти плачливо

Пилка изведнъж спря да каканиже жалбите си и наостри уши – подразбра някак, че става дума за малко детенце.

- Слави, ела да изпееш една песничка на мама – подкани го Мартин

- Ненене – запротестира момченцето

- Няма нищо, остави го – промърмори разбиращо Александра, но не успя да сдържи хлипането – то изшуртя изведнъж, до-сущ в тон с жалбите на Пилка

- Хайде, Славенце, много те моля – опита се да го уговори баща му

- Мама п'ачка – разтревожено съобщи момченцето

- Плачка, защото не искаш да ѝ изпееш песничка, тя е самичка и ѝ е мъчно

- „Ммама ми купи днес нова книска със

каатинки, гледам я с интаес и азгъстам ист по ист" – изведнъж бързичко изпя момченцето с учудващо вярна мелодия, макар и все още да не изговаряше правилно всички думички.

Браво, браво на Слави – задъха се от щастие Александра – Благодаря, миличък – хлипаше вече с глас, но в същото време се усмихваше, сияеща, а заедно с нея се усмихваше и плачеше и Пилка, която изведнъж стана и дойде при нея, приседна, сложи глава на скута ѝ и гръмко се разплака.

Д-р Зоран

Привечер, почти дремеща над записките по счетоводство, Александра усети, че някой я наблюдава – внимателно, ласкаво, ненатрапчиво, галейки я с поглед...

Докато еквилибрираше между съня и реалността, през спуснатите ѝ мигли въздухът натежаваше в топло-оранжево, тигърски-покровителствено... отвори очи и се усмихна – широко, по детски, безпричинно, с душа, както безпричинно се

усмивва човек сутрин на първите лъчи на слънцето.

Усмивката ѝ – внезапна, нечакана, щедра, разбърка всичките му сетива и накара изящните ръце да потреперят, накара го хлапашки да се ухили до ушите в отговор, прищя му се да я нацелува тая усмивка... "Ей! – сепна се в мислите си – Внимание! Пациентка!"

- Ей – приближи се до леглото ѝ, но не посмя да я докосне – нямаше си доверие... – Как сме днес?

- Ами – ще ми правят операция явно – каза гласно, докато продължаваше да го облива с усмивката си „Еех, тигърче, какво да те правя тебе..."

- Даа – кимна разбиращо, докато я поглъщаше с разширени от желание очи.

„Тия тъмножълти очи... горящи като на... тигър... – не отделяше поглед Александра – „Къде съм ги виждала тия очи..." – гъдел в стомаха – ниско долу, пламтящи страни... „Боже, аз, ама какво правя аз... ама той... защо сега"... натъжи се изведнъж и го погледна уплашено.

- Ще ме оперират – погледна го упла-

шено като малко дете.

- Аха – „Не бой се, лепотице моя, жална ми птице“ – ласкаво ѝ говореше наум, и я галеше, и наум я приласкаваше върху гърдите си, утешаваше, убеждаваше, успокояваше.

- Иии, шубенце? – отрони най-накрая на глас – усмихвайки се неловко

- Аами как! – облекчено се усмихна и Александра „Еей, успя да ме усмихнеш, ти, тигърче!“

- Ха-ха-ха – добродушно се разсмя, оголвайки хищни бели зъби, но все така „на втори глас“ с очи, шареше жадно по лицето ѝ „Не бой се, лепотице моя, само не бой се“

- Докторе, тук ли сте? – прозвуча от някъде много далече дразнещо настойчив глас – От приемния кабинет се обадиха да слезете. Доктор Борисов си тръгна по спешност, трябва да го заместите. Доктореее? – сестрата нахлу в стаята, провиквайки се.

- Шшт – тръшнат така рязко в реалността, Зоран почти подскочи от изумление „Тая па ква е сега, що дири тука?“ –

удивено изгледа настоящата сестра – Що викаш, бе, сестро? Болни има тука, спящи!

- Е! Извинете – тросна се сестрата – Помислих, че не сте ме чули – и си тръгна, като затръшна вратата.

- Ама че сестра! – размаха ядосано ръце, а очите му станаха почти тъмночервени от яд – Нема да се плашиш – сега вече хвана ръката на Александра и я стисна силно със здрав хирургически захват – Сичко ще е наред – и бързо се дръпна, като усети, че и телефонът му завибрира от джоба на престилката – Е! – извади телефона и го показва извинително на Александра

Тя му махна с ръка, усмихвайки се тъжно, но малко преди да затвори вратата, не се сдържа и извика:

- Докторе?

Той изключи телефона и подаде глава през вратата

- Благодаря...– дишайки развълнувано „Благодаря, тигърче, за всичко“

Усмихна ѝ се пак покровителствено – разнежен, с което кой знае защо извика спомена за баща ѝ, когато я остави на пър-

вата лекция в университета – стои извън залата и я гледа гордо усмихнат, докато тя влиза, гордо, но и малко тъжно стои, проследява с поглед как тя влиза в залата – вади бавно голяма носна кърпа от джоба на сакото, старателно и дълго си бърше носа, при което скрива цялото си лице в нея, прибира я бавно после, пак я изважда... пак бърше... – порасло момичето му, поело своя път ... и ѝ се иска да се върне, да го прегърне и въпреки това влиза в залата, а детството ѝ не – остана зад вратата, при гордия баща... а като се отвори вратата след лекцията, вече ги нямаше...

Той влезе тихо в спящата стая. Приближи се до леглото ѝ и неволно се усмихна при вида ѝ – с глава клюмнала върху някакъв тефтер и с химикалка в ръка, с която бе успяла дори да издраска едната си буза „Все заета, все заета – ако не чете, ще пише, ако не пише, речи държи“ – внимателно измъкна химикалката и поизмачкания тефтер. Посегна да го сложи на шкафчето. Нямаше какво

намерение да чете, все пак лични неща, но го привлече заглавие на нещо като стих, написано с главни букви

ПРЪСТЕНЧЕ ЛЮБОВ

„Пръстенче любов – че това си ти, лепотице моя“, „всичко и всички обичаш ти – на циганката мила дума не отказваш, на гълъб най-обикновен се радваш, чаша чай държиш като шампанско... неволно посегна и леко с възглавничките на пръстите си докосна челото ѝ и ... се зачете...

ПРЪСТЕНЧЕ ЛЮБОВ

ще дойде ден - ще се сбогувам
със слънцето, увиснало като домат,
до пръсване назрял в градината засмяна,
с ленивите недели с дъх на палачинки
и по пижами с мармаладени трапчинки,
с цъфтящите ябълки гиздави булки,
и с пошурелите летни светулки

Насълзи се... не беше му се случвало от дете – тия недели с дъх на палачинки го върнаха някъде мноого много далеч – пред очите му усмихната майка му заснова чевръсто с горещия тиган в неделя, мятайки

палачинките направо в чиниите – една на него – една на брат му... и баща им ... преди да се разделят ... на масата с чаша ароматно кафе - отпива, следи с поглед пъргавите движения на жена си... чува възбуденото шумолене на цъфналите пролетни дървета, в които се щурат непохватно замаяни от зимния сън пчели... в малкото родно градче на майка му в Сърбия,
*ще дойде ден - ще се сбогувам
имането си цяло ще раздам –
илюзиите, пътищата, книгите, мечтите
ще се обеля до душа – до зрънце вяра,
до глътчица надежда, до пръстенче любов –
на двете ми деца да ги оставя
ще дойде ден -*

Баща му – как грижливо беше надписал книгите си – коя на кого оставя, кутията с личните му вещи – разпределени поравно между него и брат му... и празната ергенска квартира, в която бе живял след развода – в бързината при инфаркта разхвърляна – катурнато кресло, изгоряла цяла цигара в пепелника - напълно мумифицирана ... огромна снимка в рамка

на щастливото им семейство – последната семейна – двамата с майка им прегърнати, усмихнати, те с брат му посредата – сресани, зализани, с потръпващи от нетърпение мускули на лицата – да ги щракне там по-бързо фотографа, че да тичат при другарите на площадката... Ще дойде ден – те идват без да ги очакваме – внезапно, изневиделица идват да сринат подредения ни свят ... да го превърнат в просто пепел от една цигара, която от течението се разхвърча и залепна по потните им чела...

„Ще дойде ден.. и ... няма да те видя, лепотице моя“ – горчиво го стисна под лъжичката ... почувства се изведнъж сам и ... стар... Погали я пак, грижливо затвори тефтерчето и го сложи на шкафчето. Изглежда я дълго и продължително, чак ретините си да насити с нея... и... излезе.

На избори в болницата

Да ѝ беше казал някой, че някога ще гласува в болница, щеше да се изсмее. Абсурдно – едва дишаше, едва се влачеше, ама да гласува тръгна. Образуваха една малка про-

цесия от затворнически пижами, които весело поеха по коридора начело с една от по-разбраните санитарки. За Али това беше и възможност да я откачат от дрена, за да отиде до тоалетна, да поброди по коридорите, да си вземе кафе от машината – все важни социални дейности, които вече – макар и все още доста слаба, ѝ позволяваха по малко. Разбира се по пътя до избирателната секция на третия етаж завърза и разговор с останалите „съвестни“ граждани, които макар и болни, бяха твърдо решени да дадат гласа си. Усмивнат пълничък младеж веднага се залепи за нея, взе ѝ кафе от машината, разказа ѝ за болното си сърце, поради което болницата си беше за него нещо като втори дом, така че в никакъв случай не схващаше престоя си тук като „житейски вододел“, както го мислеше Александра.

- А че какво лошо има тук – гледат те, хранят те – гледаше я усмивнато – колко пъти вече са ме спасявали, иначе досега да бях хвърлил топа отдавна – разсмя се добродушно.

Александра го погледна с искрена възхита „Ето, той е много по-зле от мен, а не е такъв лигльо, даже се шегува!“

- Да видим сега, да се ориентираме първом – една мъничка слабичка бабка стегната в костюмче като селска учителка, която също бодро крачеше начело на тяхната група, бръкна в джоба си, делово извади очила с доста дебели стъкла и отривисто, на висок глас започна да чете имената на партии и независими представители от залепения отстрани до вратата избирателен списък.

- Ехее, ама как така четете, госпожо! – възрастен мъж изскочи отнякъде и се скра, а бабката спря за малко и го погледна строго иззад очилата.

- Господине, ние телевизия нямаме, трябва да се запознаем как и за кого се гласува, нещо против имате ли? – измери го със строг поглед като провинен ученик – Не се легитимирайте, между другото – загледа го очаквателно.

Цялата група гласуващи от 2-ра хирургия я обгради и загледа навъсено човека

- Права е жената, какво сме направили

– нека прочете, да се информираме – защити я друг болен.

- Добре добре, информирайте се, ама малко по-тихо ако може, да не се схване като агитация.

- Абе човек – разсмя се бабката бодро – Ние едва ходим, агитация правим, ти къде тука в болницата агитация търсиш – навън ходи, навън, дето кебапчета ядат и пият бира на корем...

Следизборно...

След изборите настъпи типичното неделно болнично мъртвило. След шумното въодушевление на „разходката“ до урните, Александра изведнъж усети необяснима тъга и раздразнение – очертаваше се още един скучен, безкраен, монотонен ден – отново вързана на дрена... Дори Пилка вече ставаше и се разхождаше по коридорите, всъщност почти не се завърташе в стаята, освен за да припява по телефона безкрайните си оплаквания и жалби. Беше изчела вече всичко, което имаше за четене, изрешила дори и кръс-

тословиците – занимание, което презираше по принцип – считаше го за игра за лаици... Не се очертаваше и никой да я посети – майка ѝ беше изписана и си беше отишла да се възстановява вкъщи, брат ѝ и снаха ѝ бяха на вилата – с горчивина си помисли, че вече е краят на май, слънцето е щедро и ласкаво, но не и за нея, весел пролетен ветрец повдига полите и роши косите, но не и нейните ... Марти пък нямаше на кой да остави Слави, за да дойде. С досада установи, че отново ѝ се пишка – разбира се, сега само поредната разправия с някоя сърдита санитарка ѝ липсваше – в неделя бяха особено „мили и добри“ ... От притеснение ли от какво ли изведнъж я прониза такава остра болка, че направо имаше чувството, че я разкъсва надве. Паникьосана, извика силно. В този момент се отвори вратата и влезе една сестра – беше обедно време и идваше на обичайното посещение, в което се проверяваше кой се нуждае от обезболяващи, на кого трябва да се сложи система и ред други приятни неща.

- Какво има бе, момиче, още не съм

- Какооо, какичко мааа...

„Боже! Какво става – ама аз не мога да плувам, защо ме топят във вода... и кой ме блъска така, за Бога! Отвори очи, за да види уплашената Пилка, която пръскаше лицето ѝ с шепи студена вода, а с две ръце бе хванала нейните и я разтърсваше с всичка сила

- Пилке бе! Какво ти става, бе момиче – уж се опита да ѝ се скара, но гласът ѝ пристигаше някъде отдалеече – слабичък, тъничък.

- Ооох, слава на Бога, слава на Бога – освети се... направо си беше посинъела – разплака се от облекчение Пилка, прегръщайки я – Езика си беше глътнала... – оная вещица ли те стресна, а? – все още хлипайки държеше ръката на Александра

- Какво? Не знам, Пилке, не си спомням – объркано я погледна

- Ооох, ох, ох, добре, добре – погали я по челото и си плю в пазвата – ше ида един чай да си зема, че бая се уплаших язе – все още я зяпаше с големи, ококорени очи.

- Добре, Пиле, благодаря ти – стисна ѝ ръката Александра, все още без да разбира нищо.

Пилка излезе, а Александра се зазяпа в една точка, като отчаяно се опитваше да си спомни какво се беше случило, но освен острата болка и реакцията на сестрата нищо не си спомняше. После ѝ се допишка особено силно и подскочи да натисне бутона за санитарките. В този момент леглото ѝ бавно се разтресе – лекичко – помисли, че е вследствие на нейния скок и отначало ѝ стана малко смешно „Лелее, ако се и изтърся на земята както подскачам като цирков артист в това легло... направо не ми се мисли..“ Леглото обаче упорито се разтресе отново – този път още по-силно – и още и още!

- О, Боже! – сепна се Александра и силно изрева – О не!

Грабна телефона и трескаво набра майка си

- Земетресение.. Мамо, мамоо – крещеше истерично в слушалката, хлипайки

От малка имаше неистов страх от земетресения - била едва на 1 година по време на голямото земетресение във Вранча.

- Миличко, Али, спокойно, ох на мама момиченцето – разтревожено се мъчеше да я успокои майка ѝ по телефона, а леглото ѝ направо вече скачаше

Александра пищеше от ужас, в представите си тя – завързана за дрена, без да може дори да се освободи, за да избяга, направо си загиваше в тая стая – нелепо, след успешната си операция, затрупана от леглото...

В този момент нахълта отново „оная вещица“ – разрошена, сърдита, хвана с ръцете си Александра и силно я раздруса.

- Спри да пищиш, бе момиче! Земетресение, ураган – природа, нищо не можем да направим...Какво пищиш, бе! Земетресение, вулкан, голям зор! Лигла такава!

Отсреща майка ѝ напълно се възмути от тирадата на грубата сестра и направо се развика:

- Ама защо ти крещи тая бе! Ама как може толкова нещо бе! Детето плаче, уплашено, а тая крещи! Я ми я дай тая да я оправя аз – сестра ли е, каква е, какво се е развикала?

В този момент отново друсна и сестрата

изхвъркна от стаята, без да погледне повече към Александра.

Натъжи се че сега я вижда в такова безпомощно състояние и въпреки това я обзе спокойствие – със сигурност точно тази жена ще се справи – със своята вродена сила... със своята отривиста крачка, с която е отмервала винаги, цял живот чувството си за дълг... сети се за гълъба под леглото на Мая – 8-2, на което сега спеше баба Минка – най-накрая стоплена и успокоена след операцията, настаняването в стая 8, обуването на чорапите, обезболяващите и множеството посещения на грижовни лекари...

...гълъбът, който идваше да ги развесели когато съвсем бяха увесили нос, да ги усмихне... и в същото време да си клъвне и той мъничко от тяхната топлинка, преди да изхвъркне отново навън в хладната самотна софийска нощ...

....Гълъб под леглото
в болничната стая

Почуди се
Поглади с клюн
перца.

Трошица надежда
кльвна -
и отлетя